

Ticho zmaru

Pozdrav

Milé sestry a milí bratři, vítám Vás na dnešních bohoslužbách, v 5. postní neděli, slovy apoštolskými:
Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi námi. Amen

Introit (Žalm 85, 5-7)

5 Navrať se k nám, Bože, naše spáso, učiň konec svému rozlícení!
6 Chceš se na nás hněvat věčně? Stíhat hněvem všechna pokolení?
7 Což nám nenavrátiš život, aby se tvůj lid z tebe radoval?

Píseň: EZ 640 - Díky za toto krásné ráno

Modlitba

Náš Pane, díky tvé podivuhodné moci smíme my, tady a teď být jako společenství tvého lidu. Dáváš nám blízkost tvého Království. Smíme prožívat naději navzdor všemu, co skličuje. Smíme prožívat lásku navzdor sobectví. Smíme prožívat pokoj navzdor strachu a nenávisti. Pane, předkládáme ti teď všechno, co daru života od tebe odporuje a brání. Předkládáme ti nedůvěru, povrchní spokojenost i lacinou naříkavost. Ty víš, jak málo náš život odpovídá všemu tomu, cos vykonal a konáš pro nás. Prosíme tedy, projev se jako svrchovaný dárcce záchrany, jako zdroj pokoje i naděje. Svým slovem nás ujisti, že jsi při nás častěji, než si sami myslíme. Amen.

I. Čtení (Ez 37, 1-14)

1 Spočinula na mně ruka Hospodinova. Hospodin mě svým duchem vyvedl a postavil doprostřed pláně, na níž bylo plno kostí,
2 a provedl mě kolem nich. A hle, na té pláni bylo velice mnoho kostí a byly velice suché.
3 I otázal se mne: „Lidský synu, mohou tyto kosti ožít?“ Odpověděl jsem: „Panovníku Hospodine, ty to víš.“
4 Tu mi řekl: „Prorokuj nad těmi kostmi a řekni jim: Slyšte, suché kosti, Hospodinovo slovo!
5 Toto praví Panovník Hospodin těmto kostem: Hle, já do vás uvedu ducha a oživnete.
6 Dám na vás šlachy, pokryji vás svalstvem, potáhnu vás kůží a vložím do vás ducha a oživnete. I poznáte, že já jsem Hospodin.“
7 Prorokoval jsem tedy, jak mi bylo přikázáno. A zatímco jsem prorokoval, ozval se hluk, nastalo dunění a kosti se přibližovaly jedna ke druhé.
8 Viděl jsem, jak je najednou pokryly šlachy a svaly a navrch se potáhly kůží, avšak duch v nich ještě nebyl.
9 Tu mi řekl: „Prorokuj o duchu, lidský synu, prorokuj a řekni mu: Toto praví Panovník Hospodin: Přijď, duchu, od čtyř větrů a zaduj na tyto povražděné, ať ožijí!“
10 Když jsem prorokoval, jak mi přikázal, vešel do nich duch a oni ožili. Postavili se na nohy a bylo to převelmi veliké vojsko.
11 Potom mi řekl: „Lidský synu, tyto kosti, to je všechen dům izraelský. Hle, říkají: ‚Naše kosti uschly, zanikla naše naděje, jsme ztraceni.‘
12 Proto prorokuj a řekni jim: Toto praví Panovník Hospodin: Hle, já otevřu vaše hroby a vyvedu vás z vašich hrobů, můj lide, a přivedu vás do izraelské země.
13 I poznáte, že já jsem Hospodin, až otevřu vaše hroby a vyvedu vás z hrobů, můj lidé.
14 Vložím do vás svého ducha a oživnete. Dám vám odpočinutí ve vaší zemi. I poznáte, že já, Hospodin, jsem to vyhlásil i vykonal, je výrok Hospodinův.“

“Blahoslavení jsou všichni, kteří slyší Boží slovo a ve svém srdci ho zachovávají. Amen

Slůvko dětem (lekce 20 - Blázen pro Krista)

Bratři a sestry, to jistě znáte, že Pán Ježíš řekl dospělým, že mají být jako děti, že?! Ale jsou vždycky děti dobrý příklad? Děti, co myslíte, kdy si z vás dospělí rozhodně nemají brát příklad?

Píseň: Moje male světélko

Píseň: EZ 679 - Pomoz mi, můj Pane, abych nežil planě

Kázání (Ez 37, 4-6)

4 Tu mi řekl: „Prorokuj nad těmi kostmi a řekni jim: Slyšte, suché kosti, Hospodinovo slovo!

5 Toto praví Panovník Hospodin těmto kostem: Hle, já do vás uvedu ducha a oživnete.

6 Dám na vás šlachy, pokryji vás svalstvem, potáhnu vás kůží a vložím do vás ducha a oživnete. I poznáte, že já jsem Hospodin.“

Milé sestry, milí bratři, vzácní hosté,

představme si na malou chvíli naprosté, **tíživé ticho**. Ticho, ve kterém se nepohne ani stéblo trávy, protože tam žádná tráva neroste. Je tam jen prach a v něm kosti. Tisíce kostí rozsetých po zemi. Leží tam celá léta, opuštěné a zapomenuté. Slunce z nich dávno vytáhlo poslední kapku vláhy, prudké větry z nich obrousily jména i tváře. Je to mrazivý pohled na údolí, které je plné smrti v její **nejsyrovější podobě**.

Tento obraz však není jen popisem dávného místa. Je to diagnóza stavu, kdy věci došly ke svému definitivnímu konci. Co je takto suché, už ani nepodléhá zkáze, protože tam nezbylo nic, co by mohlo hnit. Je to **památník nadějí**, které byly pohřbeny hluboko pod nánosy času. Je to místo proher, kterému se raději vyhýbáme obloukem, protože nám až příliš bolestně připomíná vše, co v našich vlastních životech selhalo, co se rozpadlo a co už se zdá být nenávratně pryč.

Možná v tom údolí dnes v duchu stojíme my všichni. Nemusí to být hřbitov s kamennými náhrobky. Může to být náš domov, naše pracoviště nebo krajina naší duše. Je to ten okamžik, kdy se podíváme na své vztahy, sny nebo víru a vidíme jen trosky.

1. Vidíme rodiny, kde místo blízkosti zbyla jen chladná zdvořilost a tíživé mlčení u prostřeného stolu.
2. Vidíme práci, kde dřívější nadšení a tvůrčí sílu vystřídala šedivá únava a pocit zbytečnosti.
3. Vidíme lidi, kteří sice ráno vstanou a odejdou za svými povinnostmi, ale jejich vnitřní jiskra a smysl života už dávno vyhasly.

Stali jsme se cizinci ve vlastním životě, jako by nás naše vlastní naděje opustily uprostřed temné noci. A co víc, údolím suchých kostí se může stát i **církev nebo společenství**. Instrukce, která má sice v pořádku řády i pravidla, ale uvnitř vládne pusto. Mluvíme sice o Bohu, ale už ho nepotkáváme. Naše obřady se mění v pouhé naučené pohyby bez duše a slova o lásce se vrství jako prach na starých knihách – sice je můžeme citovat, ale už nikoho nezahřejí u srdce.

V tom údolí je nejvíce skličující ta nehybnost. Suché kosti se samy od sebe nepohnou. Nemají svaly, které by je zvedly, ani kůži, která by je propojila, a hlavně jim chybí dech. Člověk v takové situaci snadno propadá pocitu, že toto je konečná stanice. Že z prachu už nic nevstane a tam, kde jednou zavládlo **ticho zmaru**, už nikdy nezazní radostný smích.

Právě v tomto bodě mrazu však přichází otázka, která rve ticho na kusy: „*Mohou tyto kosti ožít?*“ Z hlediska rozumu, zkušenosti i zákonů přírody je odpověď jasná: Ne. Co jednou vyschlo, zůstane suché. Jen blázen by čekal život tam, kde vidí jen naprostý rozklad. Ale prorok neodpovídá podle toho, co vidí jeho oči. Odpovídá z hloubky pokory a odevzdanosti: „*Panovníku Hospodine, ty to víš.*“ Tím říká, že klíč k životu neleží v našich možnostech, ale v Boží ruce.

Život se nevrací skrze nové předpisy, lepší vedení nebo křečovitě vypětí vůle. Vrací se jako **Boží dech**, jako mocný vítr, jako Duch svatý. Suché kosti potřebují víc než jen být naskládány na sebe do správného tvaru. Potřebují zázrak nového spojení.

Prorok vidí, jak se věci dávají do pohybu. Ozve se chrastění, kosti hledají své místo, pokrývají se šlachami a kůží. Vypadá to jako život, ale stále je to jen hmota. Leží tam zástupy těl, která mají sice lidskou podobu, ale postrádají jiskru. Jsou to dokonale sestavené postavy, kterým však chybí životní síla.

Není to i náš obraz? Kolikrát takto fungujeme? Udržujeme strukturu, chodíme do práce, mluvíme správná slova, dokonce se i modlíme, ale uvnitř jsme bez **dechu**. Snažíme se křísit své vztahy nebo společenství vlastní silou, ale bez Božího doteku budeme mít vždycky jen prázdné schránky. Budeme jako lidé, kteří marně lapají po vzduchu, zatímco se snaží předstírat, že jsou v plné síle.

Bůh nám neříká: „*Teď se proberte vlastní pílí.*“ Bůh říká: „*Já do vás uvedu svého ducha a oživnete.*“ Život je dar, který si nemůžeme vyrobit v továrně ani si ho zasloužit. Můžeme ho jen s vděčností přijmout. Tento Boží dech přichází jako osvěžující vánek doprostřed našeho umírání.

Vzpomeňme si na stvoření: „*I vytvořil Hospodin Bůh člověka, prach ze země, a vdechl mu v chřípí dech života. Tak se stal člověk živým tvorem.*“ Nebo také Ježíš: „*Ježíš jim znovu řekl: ‚Pokoj vám...‘ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: ‚Přijměte Ducha svatého.‘*“ Stejně jako u stvoření, i u Ježíše, tak i v Ezechielově údolí, vidíme, že

samotná tělesná schránka (maso, kosti, prach) nestačí. Skutečný život začíná až ve chvíli, kdy se člověk stává **příjemcem Božího dechu**.

A v tu chvíli se celé údolí nadechne. Otevíráme oči a stavíme se na nohy. To, co v nás bylo vyprahlé, je najednou plné síly. A všimněme si důležité věci – nestojíme tam jako osamělí jedinci ztracení v prachu. Stojíme tam jako veliké vojsko, jako společenství. Smrt nás rozdělovala, každá kost ležela sama za sebe. Ale Boží dech z nás tvoří celek. Život nás spojuje a dává nám sílu znovu vykročit do světa.

Tento příběh nám neslibuje, že všechno bude hned snadné a růžové. Říká nám však něco mnohem hlubšího: **Bůh se nebojí našich troskek**. On se neštítí našich konců, našich zklamání ani naší nekonečné únavy. Zatímco my nad sebou lámeme hůl, Bůh si obrazně řečeno vyhrne rukávy a začne do našeho prachu dýchat nový život.

Doba, kterou prožíváme, je časem, kdy smíme společně přiznat: „*Pane, jsme unavení a suchý jako ty kosti v údolí.*“ A právě v tomto upřímném přiznání začíná vát Boží Duch. Nečekejme na bouři nebo nadpřirozené úkazy. Stačí naslouchat tichému hlasu naděje, který k nám přichází skrze Krista. On je ten, který přišel k ustrašeným učedníkům, dechl na ně a daroval jim svůj pokoj.

Hospodinovo dílo není dílo hřbitovní, ale dílo probuzení. I pro nás, i pro naše unavené rodiny, i pro naše znejistělá společenství. Tam, kde zavane radostná zpráva o Boží blízkosti, tam v nás znovu vstane naděje, která už neumírá. Amen.

Modlitba

Hospodine, Bože náš, stojíme před Tebou v údolích našich vlastních životů, kde je někdy víc prachu, než naděje a víc ticha než radosti. Vyznáváme, že se často cítíme jako ty suché kosti – bez dechu, bez síly a bez vize, co bude dál. Prosíme Tě za naše vztahy, které vyschly, za naše sny, které ztratily barvu, i za naše společenství, ať to, co slyšíme i žijeme. Nauč nás v tom tichu zaslechnout Tvůj hlas, který volá k životu. Ať tam, kde dnes vidíme jen trosky, zítra s Tvou pomocí spatříme nový začátek. Amen.

Píseň: SV 50 - Divné to věci dnes

Ohlášky

Přímluvná modlitba

Náš Pane, chválíme tě, že jsi nás opět ujistil svou blízkostí. Buď s námi Duchem svatým, ať vždy s novou silou zaslechneme ujištění, že tu nejsme sami, vydáni na pospas všemu, co zbavuje naděje a zotročuje lidský život.

- Konej i s námi své divné věci, jimiž obdarováváš nadějí a povoláváš k následování a motivuješ k tomu ujímat se úkolu. Neodjímej nám svého Ducha, ať to, co jsme nyní směli přijmout, prorůstá doprostřed všedních dní.
- Tvoř z nás svědky tvé naděje a víry i tam, kde o tvém díle nikdo neví či nechce vědět – i tam, kde panuje lhostejnost a otupělost – tam, kde lidé žijí ve sváru a odcizení.
- Prosíme za rodiny a města a země, kde není viditelné místo ani pro pokoj, pro svobodu, ani pro pravdu, ani pro milosrdenství. Ty sám nás provázej, ať i skrze náš život prozařuje do tohoto světa nadějnost a obnovující moc tvého království.
- V tichu ti nyní, Pane, odevzdáváme naše modlitby

Vyslyš nás, prosíme, skrze Krista, našeho Pána, ukazuj nám naši vlastní odpovědnost ve zvěstování evangelia a přijmi i tuto naši společnou modlitbu.

Otče náš, který jsi na nebesích, posvěť se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť tvé je království i moc i sláva na věky. Amen

Píseň: SV 319 – Vzdejme Pánu díky (kytara)

Poslání (Galt 5, 25-26)

25 Jsme-li živi Božím Duchem, dejme se Duchem také řídit.

26 Nehledejme prázdnotu slávy, nebudme jeden k druhému vyzývaví, nezávidme jeden druhému.

Požehnání (Num 6, 24-26)

24 ,Hospodin tě požehná a ochrání tě,

25 Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv,

26 Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.‘

Píseň: EZ 717 - Tvá, Pane, láska nám sílu dává